

1

Se avântaseră în ținutul de țară, părăsind de mult autostrada. Soarele încă strălucea pe cerul albastru senin. Nu mai era trafic de o bucată bună de vreme. Nici nu mai apăruseră case izolate cu grădini pline de flori de primăvară. Mobilul Paulei bîzii. Ea avu o scurtă convorbire.

– Era Monica, spuse ea punînd telefonul în buzunar.

– Zău? spuse Tweed ca și cum gîndurile lui ar fi zburat departe.

– Monica a localizat de unde a sunat Philip. De undeva din Belgia. Nu știu de unde. Nu i-au spus Monicăi decît țara. Nu credeam că acesta este unul dintre locurile de vînătoare preferate ale lui Philip.

– În mod normal nu este. Dar bîntuie pe tot continentul.

– Ai observat planorul care zboară aproape paralel cu drumul acesta?

– Da. Am observat.

– Poate că este Marler care ne veghează.

– Nu. Nu este avionul lui.

– Acum semnalizează, aprinde și stinge o luminiță. Ce face?

- N-am idee.
- A încetat. Zboară înspre nord acum.
- Așa este.

Ea se uită lung la Tweed. El răspundea automat, ca și cum mintea îi era în altă parte. Încetinise pe măsură ce se apropiau de vârful unui deal și acum de-abia se mișcau. Din vîrf aveau o vedere panoramică a ținutului de țară înaintea ca drumul să coboare într-o pantă lungă și dreaptă. La nu mai mult de un kilometru, un tractor imens stătea cocoțat în vârful unui deal mic. Cîmpul din urma sa era arat. Nenumărate parcele de pămînt se înșirau cît vedeai cu ochii. Tweed se opri și închise motorul. În liniștea subită singurul zgomot era un șuierat slab. Plugul era oprit, dar șoferul, o siluetă vagă nemișcată, ținuse motorul în funcțiune. Tweed porni și el motorul și începu să se deplaseze încet la vale. Paula se aștepta să prindă viteză, dar verificînd vitezometrul văzu că se tirau cu maximum 40 de kilometri pe oră.

Nedumerită, se uită lung la Tweed. Nu îl văzuse niciodată atît de relaxat. Era nerăbdătoare să apese pedala de accelerație.

- Ai putea să mergi mai repede pe porțiunea aceasta, sugeră ea. Se poate vedea la kilometri depărtare. Nu vine nimic din sens opus.

- Ai dreptate, aprobă el încet.

Începură să se apropie de optzeci la oră aproape de baza dealului. Paula se cufundă în scaun. Așa mai mergea. Ea avea geamul coborît, și cel mai curat aer din lume îi umplu nările.

Ajunseră la baza dealului și Tweed încetini la șaiszeci. Paula îl privi lung. Era într-o stare ciudată, dar probabil că retrăia în minte aspecte ale vizitei sale la sediul lui Bella Main.

- Aștept cu nerăbdare să văd cum este la conacul Hengistbury..., începu ea.

- Ți-ai fixat bine centura de siguranță? întrebă el cu un ton straniu în voce.

- Bineînțeles că am fixat-o. De cînd am plecat din Park Crescent.

- Atunci stai dreaptă! Și nu mai palăvrăgi! Vreau să mă concentrez.

- Bine, spuse deranjată. O să tac ca la biserică.

- Așa să faci.

Acum mergeau cu optzeci la oră. Tweed încetini din nou la șaiszeci. Apoi și mai mult, înspre patruzeci. Frînă brusc. Paula văzu imensul plug înainte, aproape deasupra lor, lamele lui înspăimîntătoare forjînd înspre ei printr-un spațiu dintre pomi. Făcu un zgomot infernal pe măsură ce se prăbuși pe drum.

Pentru o secundă, masivul plug, rotindu-se precum o abominabilă mașină de tocat, umplu parbrizul. Trecu la cîțiva centimetri de bara frontală a mașinii. Paula fu îngrozită. Tweed stătu nemișcat.

Avîntul plugului îl purtă înainte, peste drum, îndreptîndu-se către un spațiu dintre pomi pe cealaltă parte a drumului, scăpat de sub control. Paula îl zări o clipă pe șofer, care purta o șapcă din material textil și haine de muncitor. Panicat, el încerca disperat să găsească pedala de frînă, zgâlțîindu-se prin cabină. Dincolo de spațiul gol se afla o pantă lină pe partea dreaptă, suficient de lată pentru ca șoferul să urce pentru a fi în siguranță.

Dar la stînga pantei line, jumătate din spațiu dădea abrupt într-o ripă pietroasă. În continuare panicat, șoferul pierdu controlul. Pe măsură ce vehiculul urcă panta, plugul alunecă peste margine. Vehiculul se răsturnă cu totul lateral,

plonjind în ripă cu viteză. Paula zări un instantaneu teribil al cabinei cu șoferul răsturnându-se și auzi sunetul odios de metal contorsionat.

Șoferul reușise să forțeze o fereastră, scoțind capul și umerii. Imensa greutate a vehiculului se năpusti deasupra craniului său, zdrobindu-l la jumătate din dimensiunea lui normală. Paula dădu drumul aerului din piept. Tweed *privi carnagiul doar pentru un scurt moment, apoi conduse mai departe.*

– Nu ar trebui să vedem ce-i cu el? șopti Paula.

– N-are rost. E mort de-a binelea. Așa cum trebuia să sfârșim și noi.

– Poate că ar trebui să anunțăm poliția, sugera ea.

– Nu trebuie! Noi trebuia să sfârșim aici în mașină, turtiți ca niște clătite. Să anunțăm poliția ar însemna să întârziem câteva ore și să dăm explicații nedorite.

– De ce? întrebă ea ridicând vocea.

– E evident că nu se vrea ca noi să ajungem la conacul Hengistbury. Totul a fost bine pus la punct.

Paula simți că Tweed nu dorea să continue această pistă. Cu tact, ea schimbă subiectul.

– Hengistbury e un nume ciudat.

– Provine de acum sute de ani. Iuții din Iutlanda au ajuns în insula Thanet. Sub comanda lui Hengist și Horsa. Aceștia i-au răpus pe picți, care migrau spre sud pentru a-i ucide pe localnici. Au părăsit insula Thanet și au preluat porțiuni de pământ fertil. Era începutul formării poporului englez. Cel care a fondat conacul cunoștea bine istoria.

Ajunseră în vârful unui alt deal. Tweed făcu o pauză. În valea de dincolo de deal peisajul se schimba radical. În locul cimpurilor deschise li se arăta, cât vedeai cu ochii, o vastă întindere de copaci de culoare verde-închis. Brazilii

înalti erau atât de apropiați încât păreau că formează o pătură imensă, doar crengile ivindu-se interpușe. Paula aproape că și pierdu răsuflarea.

– Aceasta trebuie să fie Pădurea, marcată pe hartă. Pare să se întindă la nesfârșit.

– Și undeva în interior se află conacul.

– Ei bine, te-am ghidat pe calea cea bună.

Pe când ajunseră la baza dealului ea arată către un indi-

cator vechi care marca direcția în care se îndreptau ei. *Hengistbury.* Soarele, care încă lumina, disparu. Acum conduceau printr-un tunel întunecat, străjuit de deasupra și din ambele laturi de rânduri de brazi cu trunchiuri masive. Tweed puse farurile pe fază lungă. În curând apărură pe partea stângă un masiv zid de piatră, înalt de trei metri, care continua pe o distanță lungă. Avea în vîrf rotocoale de sîrmă ghimpată.

– Am ajuns la proprietatea doamnei Bella Main? întrebă Paula.

– Cred că da. Cred că are zeci de hectare.

Tocmai termină de vorbit și farurile luminară niște porți de fier din zidul înalt pînă la cer. Tweed privi în oglinda retrovizoare, încetini și apoi opri. Paula privi în urmă încruntată.

– Mașina aceea ne urmărește de ceva timp. Am văzut-o și mai devreme.

– E Harry. A oprit în spatele nostru. Iată-l că vine.

Acest lucru se mai întimplase în trecut atunci cînd Tweed sau Paula plecau singuri sau împreună. Un membru al echipei lor loiale îi urma în liniște. Înainte de incidentul cu plugul fuseseră și alte tentative de asasinat asupra lui Tweed. Acesta își coborî geamul în vreme ce Harry se îndreptă către ei pe jos.

– V-am pierdut pentru o vreme pe autostradă, remarcă Harry. Am fost blocat într-un ambuteiaj. Apoi m-am prins că o să urmați drumul spre sud-vest. Am...

– Harry, ordonă Tweed, nu te da văzut. Strecoară-te la porțile acelea și vezi dacă există vreo alee spre conac. Verifică și poteca aceea din dreapta pe partea opusă porților. O să te rog să-ți parchezi mașina încît să nu poată fi văzută, dar să poți supraveghea conacul.

Harry acționează în grabă, mergînd lipit de zid. Se pune în genunchi, se tîrî cîțiva pași și trase cu ochiul. Își mișcă brusc capul spre dreapta pentru a arunca o privire către potecă. Apoi se întoarce în fugă la mașini.

– Acum ce ai de gînd? întrebă Paula.

– Stai!

Tweed se întoarce către Harry, înapoi la fereastră. Provincialul rînjea.

– Floare la ureche. Aleea duce direct către Palatul Buckingham. Duc mașina în tufișurile de acolo, ocolesc și vin pe potecă din spate. Care-i treaba?

– Sper că mă voi afla în apropierea unei ferestre ca să pot să-ți fac semn cu bricheta. Asta dacă părăsește cineva conacul cu mașina în timp ce ne aflăm înăuntru. Dacă se întîmplă așa, urmărește-i discret.

– Întotdeauna sînt discret. Distracție plăcută... A, e un interfon în stîlpul din apropiere. Să sperăm că te consideră de încredere și te lasă să intri!

Tweed intră în acțiune în vreme ce mașina lui Harry dispăru într-un tufiș des. Paula tremură. Era răcoare din pricina desigurului de brazi. Ajungînd în dreptul porților înalte, Tweed viră, gata să intre.

– Uau! exclamă Paula. Acum înțeleg de ce a spus el Palatul Buckingham.

O alee largă cu pietriș ducea preț de o sută de metri direct dincolo de părculeț, pînă la conac. Sediul Băncii Main Chance era o enormă casă veche construită în epoca elisabetană. Coșuri spiralate se zăreau pretutindeni pe acoperiș. La fiecare colț, imensa întindere a conacului prezenta mici anexe, acoperișurile purtînd, de asemenea, palisade de coșuri spiralate. Din multe dintre ele ieșea fum spre cerul liniștit.

Tweed își deschisese portiera pentru a coborî și a se apropia de interfon cînd vocea tăioasă a unui bărbat explodă din dispozitiv:

– Domnule Tweed, domnișoară Grey, bine ați venit la Hengistbury.

Porțile se deschisera către interior. Tweed porni încet înainte. În oglinda retrovizoare, văzu cum acestea se închideau deja în spatele lor.

– Probabil că este cel mai rafinat exemplu de arhitectură elisabetană din Anglia, comentă el.

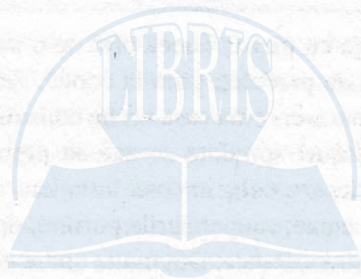
– Minunat. Paula rămase aproape fără răsufare. La fel și parcul.

Pe ambele laturi ale aleii se întindea un gazon tuns. La stînga lor o fîntînă arteziană țîșnea înalt în aer, formînd litera „H”. La dreapta lor pajiștea se îngusta, iar dincolo de ea brazi gigantici se iveau gata parcă să înghită parcul. Paula îi găsi sinistri.

– Nimic nelalocul lui, sînt sigur, remarcă Tweed.

– Nu fi atît de convins, răspunse Paula în șoaptă.

2

Tweed parcă la baza unor scări de marmură care duceau către o terasă spațioasă ce se întindea pe toată lungimea conacului. Alte mașini erau parcate în apropiere, precum și o limuzină neagră. Un șofer în uniformă, cu o expresie snoabă, stătea lângă ea și îi ignora pe nou-sosiți.

Ajungând pe terasă împreună cu Paula, Tweed remarcă faptul că toate ferestrele mici erau plumbuite. La capătul scarilor se afla intrarea, două uși grele de mahon. Ușa din stînga se deschise și un bărbat înalt, arătos, în jur de treizeci de ani, ieși vioi să-i întâmpine. Purta un costum negru elegant, cu pantalonii la dungă, cu jacheta ajungându-i pînă aproape de genunchi și gulerul ridicat. Uniforma unui majordom.

– Domnul Tweed și domnișoara Grey, oaspeții noștri bine-veniți. Să vă conduc. Considerați-mă majordomul.

Vocea avea același accent tăios care îi poftise prin interfon.

– Nu este sigur de rolul lui? șopti Paula în glumă în timp ce urmau silueta bătoasă către interior.

– Șșșt, o opri Tweed în vreme ce intrară într-un hol mare, pătrat, cu pardoseală de lemn.

Pe trei dintre pereți abia puteau distinge uși de mahon închise. Majordomul îi conduse către ușa din dreapta și se opri cu mîna pe clanța ușii.

– Eu sînt Snape, domnule. Sînteți extrem de punctual. Doamna Bella Main vă transmite scuze. Vine imediat, unul dintre clienții dumneaei importanți a sosit neanunțat, spuse pe un ton dezaprobator. Îl va expedia imediat. Aceasta este biblioteca.

Intrară într-o altă încăpere mare, cu pereții acoperiți de rafturi de cărți îmbrăcate în piele așezate ordonat. Într-un semineu cu arcadă lucea un foc cu lemne, iar Paula primi cu entuziasm căldura: ea deja găsea atmosfera conacului claustrofobă. Singura lumină provenea de la foc. Lumina de afară abia pătrundea prin ferestrele mici.

Un bărbat înalt, probabil aproape de cincizeci de ani, se repezi să-i întâmpine. Purta un costum scump, bleumarin cu dungi; cămașa era de un alb imaculat, iar cravata era Chanel. Din manșete i se iveau niște butoni albi decorați cu aur. Zîmbea și era ceva dominant la maxilarul său proeminent.

– Eu sînt Marshall Main, director executiv al acestui stabiliment. Sînteți cei mai interesanți musafiri pe care i-am avut de mult timp.

– De ce? întrebă Tweed în vreme ce Main le strînse mîna amîndurora.

– Cu ce vă putem servi? Cred că dispunem de aproape orice.

– O cafea ar fi bună, răspuse Tweed.

– Și pentru mine, vă rog, adăugă Paula.